

16. EGY NYITOTT KÖNYV, AMELY ELŐSZÖR ÉDES, AZUTÁN KESERŰ

Jel. 10. fejezet

I. Egy másik, erős angyal

Itt ugyanolyan közbeiktatással találkozunk, mint korábban a hatodik és hetedik pecsét esetében. Mielőtt a hetedik trombita megkezdődne, Isten bizonyos eseményekre szeretné irányítani figyelmünket. Csak a következő fejezet 14. versében mondja ki János, hogy a második jaj elmúlt. Vagyis vannak bizonyos események, amelyek a hatodik és a hetedik trombitával párhuzamosan történnek.

A látomás csúcspontja egy mennyei lényre irányul, a helyszín ennek ellenére mégis a föld. Ez az angyal nem azonos azokkal, akiket korábban látott az apostol. Ez az angyal úgy jelenik meg János előtt, mint aki kezében tartja, és irányítja a történelmet: *„megesküvék... hogy idő többé nem léssen”* (6/b. vers). Ezt a jogot azonban az Isten önmagának tartja fenn. *„Ki megjelentem kezdettől fogva a véget, és előre azokat, amik még meg nem történtek, mondván: tanácsom megáll, és véghez viszem minden akaratomat;”* (Ésai. 46,10.). Ebből adódóan ez az angyal nem lehet más, mint az istenség második személye, vagyis Jézus Krisztus.

Jézusnak angyalként való megjelenése nem új dolog, hiszen a Biblia számtalan helyen beszél Róla úgy, hogy angyal. Angyálnak mondja Őt azért, mert Ő a Szentháromság küldötte, követe az emberi család felé. A Biblia azonban megkülönbözteti Őt a többi angyaltól.

- *„Az én nevem van Őbenne”.* (2Móz. 23,20-21.)
- Ezt az angyalt *„Mihály”*-nak nevezi Dániel, ami héberül MICAÉL, magyarul pedig azt jelenti: *„Aki olyan, mint az Isten”.*

Az angyalnak Jézus Krisztussal való azonosítását még a következő meghatározások alapján is elvégezhetjük. *„Felhőbe volt öltözve”* (1. vers). A felhőnek ilyen módon való alkalmazása az isteni dicsőség jellegzetes megnyilatkozása. (Lásd még: 2Móz. 19,16. 4Móz. 11,25/a; Mt. 17,5.) Egy személynek ilyenképpen való bemutatása mindig Isten jelenlétéről tanúskodik. Ez a kép Jézussal kapcsolatban is megfigyelhető a Bibliában. (lásd még: Csel. 1,9. Mt. 24,30. Jel. 1,7. Dán. 7,13. Jel. 14,14.)

„Fején szivárvány volt”. A szivárvány is az Isten dicsőségének, illetve jelenlétének bizonyosságára utal. *„Mint amilyen a szivárvány, mely a felhőben szokott lenni esős időben, olyan volt a fényesség köröskörül. Ilyen az Úr dicsőségének formája”* (Ezék. 1,28.). *„Egy királyiszek volt letéve a mennyben... és a királyiszek körül szivárvány volt”* (4,2-3.).

„Orcája olyan, mint a nap és a lábai, mint a tűzoszlopok.” Ez a leírás a leghatározottabb bizonyítéka annak, hogy ez az angyal Jézus Krisztussal azonos.

János korábban így írta le Jézust, akit a látomásában látott: *„És a lábai hasonlók voltak az izzó fényű érchez, mintha kemencében tüzesedtek volna meg”* (1,15.). Hogy János miért nem ismerte fel a most látott személyben Jézust, azt nem tudjuk pontosan. Éppen úgy történhetett most is, mint a feltámadás után a tengerparton. *„Mikor pedig immár reggeledék, megállta Jézus a parton; a tanítványok azonban nem ismerték meg, hogy Jézus van ott”* (Jn. 21,4.).

II. Kezében egy nyitott könyv

Ennek az angyalnak, azaz Jézusnak a kezében „egy nyitott könyvecske volt” (2. vers). Ez a kicsinyítő jelzős kifejezés, hogy „könyvecske”, egy kis könyvet, kis könyvtekerccset jelent. Ezzel azt akarja hangsúlyozni, hogy az angyal nem az Istentől küldött üzenet egészét tartja a kezében, hanem annak csak egy részét. A könyvecske beazonosításához egyetlen kiindulási alapunk van. János hangsúlyozza, hogy ez a könyv nyitott állapotban van az angyal kezében. Ezzel mintha azt sugallná, hogy korábban ez egy csukott, egy lezárt vagy lepecsételt könyv volt.

A Bibliában csak egyetlen könyvvel kapcsolatban tudunk arról, hogy be lett zárva és pecsételve egy bizonyos időre. Dániel kapott ilyen jellegű utasítást könyvének megírásával kapcsolatban: *„Te pedig, Dániel, zárd be e beszédeket, és pecsételd be a könyvet a végső időig”* (Dán. 12,4.). Hogy Dániel könyvéről van szó, ezt az a tény is bizonyítja, hogy Dánielnek ugyanaz a személy parancsolta meg a könyv bepecsételését, mint aki Jánosnak most kinyitva hozza. *„És felemelém szemeimet, és láttam, és ímé: egy férfiú, gyolcsba öltözve, és dereka ufázi arannyal övezve. És teste olyan mint a társiskő, és orcája olyan mint a villám, és szemei olyanok mint az égő szövétnekek, karjai és lábatája mint az izzó ércnek színe, és az ő beszédének szava olyan, mint a sokaság zúgása.”* (Dán. 10,5-6.). *„És hallám a gyolcsba öltözött férfiút, aki a folyóvíz felett volt, hogy felemelte a jobb kezét és bal kezét az ég felé, és megesküvék az örökké élőre, hogy ideig, időkig és fél időig, és mikor elvégezik a szent nép erejének rontását, mindezek elvégeztetnek”* (Dán. 12,7.). - *„És láttam egy másik, erős angyalt az égből leszállani, aki felhőbe volt öltözve; és a fején szivárvány volt, és az orcája olyan volt, mint a nap, és a lábai mint a tűzoszlopok”* (10,1.). *„És az angyal, akit láttam állni a tengeren és a földön, felemelte kezét az égre, És megesküvék arra, aki örökkön örökké él... hogy idő többé nem léssen”* (5-6. vers).

Úgy a Dániel, mint a János által adott leírásból is kitűnik, hogy ugyanarról a személyről van szó. Mindkét esetben esküvéssel erősíti meg üzenetét és feladatát. Mindkét esetben az idővel kapcsolatban tesz esküt az angyal. Az egyik esetben időt határoz meg, A másik esetben pedig beteljesedettnek nyilatkoztatja ki az időt. *„Idő többé nem léssen”* A bepecsételés azonban nem az egész Dániel könyvére vonatkozott, hanem annak csak egy részére: *„az estvéről és reggelről való látomás, amely megmondott, igazság; te azonban pecsételd be a látomást, mert sok napra való”* (Dán. 8,26.). De ennek a prófécianak is csak a végidőre vonatkozó része lett bepecsételve.

A Dániel 12,7-ben adott időmeghatározás 1798-ban járt le, amikor ez a megjövendőlt vallás-politikai hatalom halálos sebet kapott. Az itt adott időegységet a következőképpen azonosíthatjuk be:

idő	egy év	360 nap-év
idők	két év	720 nap-év
fél idő	fél év	180 nap-év
538 - 1798-ig	összesen:	1260 nap-év

A Dánielnek adott eskü a bepecsételésről, feloldást nyert azáltal, hogy letelt az idő. Ezért itt már a megnyitott könyvvel találkozunk. Ezekkel a kinyilatkoztatásokkal kapcsolatban három prófétai idő összhangjára kell odafigyelnünk:

- A hatodik trombita ideje 1840-ben járt le.
- A Dánielnek bepecsételt prófécia 1844-re mutatott előre.
- Ez a bepecsételés azonban csak 1798-ig tart.

Mindebből az következik, hogy az itt kinyilatkoztatásra kerülő események 1840 és 1844 között történő eseményekkel kapcsolatosak.

III. A hét mennydörgés szava

A látomásbeli angyal egyik lábával a tengeren, a másikkal pedig a földön áll. A „tenger” és a „föld” meghatározás legtöbbször az egész világunk megjelölésére szolgál a Bibliában. „*Dicsérvék őt az egek és a föld; a tengerek és ami csak mozog azokban!*” (Zsolt. 69,35.). János már úgy kap kinyilatkoztatást erről, hogy a föld és a tenger, a rajta és benne élő összes népeket jelenti. „*Jövel, és megmutatom néked a nagy paráznának kárhóztatását, aki a sok vízen ül. A kivel paráználkodtak a föld királyai, és az ő paráznaságának borával megrészegedtek a föld lakosai*” (17,1-2.). „*A vizek, amelyeket láttál, ahol a parázna ül, népek azok és sokaságok, nemzetek és nyelvek.*” (17,15.). Ez a képies bemutatás vagy leírás, kifejezi Krisztusnak az egész földre kiterjedő hatalmát is a Sátánnal vívott küzdelemben. Jelenti azonban az általa adott üzenet hirdetésének széles kiterjedését is, vagyis azt, hogy a bepecsételés alól felszabadított prófétai üzenet át fogja szelni a tengerek és a folyók alkotta akadályokat és határokat.

Az angyal „*nagy szóval*” történő különös kiáltása – „*mint mikor az oroszlán ordít*” – (3. vers) valószínűleg azt akarja kifejezni, hogy az elkövetkező időszakban mindenkinek a figyelme Őrá és a kezében tartott nyitott könyvre kellene, hogy irányuljon. Vagyis az angyal messzire ható, hatalommal és erővel kimondott üzenetét jellemzi így János apostol.

Kiáltásának szavára „*megszóltatá a hét mennydörgés is az ő szavát*” (3. vers). A Szentírás nagyon sok helyen hasonlítja Isten szavát a mennydörgéshez. „*Az Úr szava zeng a vizek fölött, a dicsőség Istene mennydörög*” (Zsolt. 29,3.). „*Atyám,*

dicsőítsd meg a te nevedet! Szózat jöve azért az égből: Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem. A sokaság azért, a mely ott állt és hallotta vala, azt mondá, hogy mennydörgött” (Jn. 12,28-29.). Vagy ez a jelenség az isteni szó kísérőjelensége. Tehát Isten az, aki Jánosnak ebben a látomásában az egész világ előtt hitelesíti a kis könyvecske tartalmát, és azt, amit az angyal kiált. A hetes szám itt is jelképes, mint más esetekben.

János számára teljesen érthető volt az, amit Istentől hallott, mintegy mennydörgés szavával. Amikor viszont készült azt leírni, Isten megtiltotta neki. *„Pecséted be, amiket a hét mennydörgés szól”* (4. vers). Valószínűleg azért nem írhatta le, mert annak az egyházkorszaknak, amire vonatkozott, tapasztalatszerűen kellett átélni azt, amit Isten Jánosnak mondott. Jézus tanítványainak is szükségük volt arra a tapasztalatra, amit a jeruzsálemi dicsőséges bevonulás alkalmával, és a Golgota drámájában éltek át. Ha a tanítványok akkor tudták volna, hogy a vesztőhelyre kísérik Mesterüket, akkor más lett volna a magatartásuk.

IV. „Felemelé kezét, és megesküvék”

Ezek után János azt látja, hogy *„az angyal, akit láttam állani a tengeren és a földön, felemelé kezét az égbe”* (5. vers). A kéznek ilyen módon való felemelése egy olyan mozdulat, amit eskütételkor szoktak alkalmazni, úgy a múltban, mint a jelenben. *„És monda Ábrám Sodoma királyának: Felemeltem az én kezem az Úrhoz, a Magasságos Istenhez, ég és föld teremtőjéhez: Hogy én egy fonalszálat, vagy egy sarukötőt sem veszek el mindabból, ami a tiéd”* (1Móz. 14,22-23.). (Lásd még: Ezék. 20,15. Dán. 12,7.). A látomásbeli angyal is a teremtő Istenre hivatkozva tesz esküvét.

A Biblia viszont Jézus Krisztust mutatja be teremtőként, hiszen *„minden Ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett.”* (Jn. 1,3.). *„Mert Ő benne teremtett minden... mindenkinek Ő általa, és Ő reá nézve teremtettek”* (Kol. 1,16.). Eszerint Jézus ekkor önmagára hivatkozva tesz esküt. Lehet, hogy sokak számára furcsán hangzik ez a kijelentés, a Biblia üzenetétől azonban nem idegen ez a dolog. *„És kiálta az Úrnak Angyala Ábrahámnak másodszor is az égből. És monda: Én magamra esküszöm azt mondja az Úr”* (1Móz. 22,15-16.). Pál apostol által pedig magyarázatot is kapunk erre a jelenségre. *„Mert az Isten, mikor ígéretet tett Ábrahámnak, mivelhogy nem esküdhett nagyobbra, önmagára esküdött”* (Zsid. 6,13.).

Jézus nem véletlenül erősíti meg esküvéssel mondanivalóját. Az emberiség ugyanis, köztük a keresztény világ nagy része, teljesen más irányban gondolkodik és él, mint amiről Jézus itt beszél. Sokan békét és biztonságot ígérnek erre az időre. *„1Thess. 5,1-3. Jer. 23,16-22.* Egy olyan földi országot ígérnek, ahol majd ők, - az emberek - valósítják meg ezt a békeállapotot. A Biblia nagyon sokrétűen beszél a tévelygés áradatáról.

Egyrészt hamis krisztusok és próféták, hamis evangéliumot fognak hirdetni (Mt. 25,5; 24.). Másrészt az emberek sem bírják elviselni az egészséges tudományt, ezért

olyan tanítókat keresnek, akiknek tanítása az ő fülüknek is kedves (2Tim. 4,3-4.). Ilyen háttér mellett a végső eseményekre való felkészülés fontosságának hirdetéséhez komoly meggyőződés, és megfelelő erkölcsi bátorság kell. Akik ilyen háttér mellett is vállalják az Istentől kapott feladatukat, azoknak akar Jézus támogatást és bátorítást adni ünnepélyes esküjével.

Jézus ünnepélyes esküje által elkötelezi magát arra, hogy *„idő többé nem lesz”* (6. vers). Ez egyrészt vonatkozhat arra, hogy a végidő kezdetétől számítva Jézus visszajöveteléig, már nem lesz több teljes prófétai *„idő”*, azaz 360 év. Valószínűbb azonban, hogy ez az ígéret arra vonatkozik, hogy a hetedik trombita kezdetétől már meghatározott prófétai idő nem lesz kinyilatkoztatva. Ettől az időtől kezdve már csak a jelekből lehet eseményszerűen következtetni Krisztus megjelenésének közeledésére. Jézus éppen ezért mondta el a tanítványainak a visszajövetelének közelségét hirdető előjeleket, majd pedig azzal fejezte be: *„mikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt”* (Mt. 24,33.). Ugyanakkor ez azt is jelenti, hogy ettől az időtől kezdve Isten szeretné rövidre metszeni, és minél hamarabb befejezni a bűn történelmét. *„Mert a dolgot bevégezi és rövidre metszi igazságban; mivel rövidesen végez az Úr a földön”* (Róm. 9,28.). Ezt az isteni szándékot csupán egyetlen dolog késlelteti: *„hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson”* (2Pét. 3,9.).

Jézus arról is bizonyosságot tesz esküjében, hogy az utolsó kinyilatkoztatott prófétai időszak után kezdetét veszi a hetedik angyal trombitálásának az ideje, amikor *„megharagszanak a pogányok, és eljön az Isten haragjának ideje”* (11,18.). Vagyis egyáltalán nem az emberek által remélt *„béke és biztonság”* (1Thess. 5,3.) ideje érkezik el. Ebből adódik, hogy az utolsó meghatározott prófétai idő vége 1844 októberében járt le. Jézus esküje szerint pedig ettől az időtől kezdve jut el a befejezéshez az Isten titka: *„a hetedik angyal szavának napjaiban, mikor trombitálni kezd, akkor elvégeztetik az Istennek titka, amint megmondotta az ő szolgálóinak a prófétáknak”* (7. vers).

V. Az Isten titka

Az Isten titka nem más, mint a megváltásunkra elgondolt isteni terv. Több szempont miatt nevezi titoknak ezt a Biblia. Ennek a tervnek a létezése mindaddig titok volt, amíg Édenben az első kinyilatkoztatás el nem hangzott belőle. *„ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod”* (1Móz. 3,15.). Titoknak mondja a Biblia azért is, mert egészében és részleteiben csak az Isten ismerte és ismeri. Nekünk csak fokozatosan nyilatkoztat ki belőle részleteket. *„Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgálóinak, a prófétáknak”* (Ámos 3,7.). *„A régiek ímé beteltek, és most újakat hirdetek, mielőtt meglennének, tudatom veletek”* (Ésai. 42,9.). Titoknak mondható az Isten megváltási terve azért is, mert mi még a kinyilatkoztatott részleteket is csak

a beteljesedés után értjük meg igazán. A teremtett világ számára az is titok volt, hogy miként tud Isten igazságos maradni, miközben kegyelmet hirdet a bűnösnek.

Ebből a titokból mi az Isten szándékát ismerhetjük meg. Azt a szándékot, hogy a bűn miatt szétszakadt szeretet-kapcsolatokat miként akarja és fogja újra egybeszerkeszteni. *„Megismertetvén velünk az Ő akaratjának titkát az Ő jó kedve szerint, melyet eleve elrendelt magában, Az idők teljességének rendjére nézve, hogy ismét egybeszerkeszt magának mindeneket a Krisztusban, mind amelyek a mennyekben vannak, mind amelyek e földön vannak;”* (Eféz. 1,9-10.).

„Ez a kegyelem titka, melybe az angyalok is vágyakoztak betekinteni, hogy Isten igazságos lehet, mialatt a bűnbánó bűnöst megigazítja, és az elbukott emberi nemmel való érintkezését megújítja, hogy Krisztus alászállhatott, hogy megszámlálhatatlan sereget felemeljen a romlottság ösvényéből és saját igazságának szeplőtelen ruháival öltöztesse fel őket, hogy egyesülhessenek az angyalokkal, akik soha nem buktak el, és örökké Isten jelenlétében lakhassanak.” (EGW: NK. 371,2.)

Jézus esküje szerint a megváltásunkkal kapcsolatos isteni titkok a hetedik angyal szavának napjaiban végeztetik be. A későbbiekben János így fogalmazza meg röviden ennek a titoknak a beteljesedését: *„E világnak országai a mi Urunkéi és az ő Krisztusáé lettek, aki örökkön örökké uralkodik.”* (11,15.). Vagyis végére jutott és Krisztus győzelmével befejeződött a Krisztus és Sátán közötti hatalmas küzdelemsorozat.

VI. Az édes és keserű könyv

Ugyanaz a mennyei hang, amely már korábban is utasította Jánost, most ismét cselekvésre szólítja fel. Amikor János ott áll az angyal előtt, akkor egy olyan helyzetben van, amelyben kifejezi kívánságát az angyal kezében lévő könyv iránt, és azt mondja neki: *„add nekem a könyvecskét”* (9. vers). Ebben a helyzetben János egy jelképes személlyé minősül át. Azoknak szerepét játssza el, akik a nagy valóságban fognak majd átesni azon a keserű tapasztalaton, ami a nyitott könyvvel kapcsolatos.

Jánost ekkor felszólítja az angyal: *„Vedd el és edd meg; és megkeseríti a te gyomrod, de a te szádban édes lesz, mint a méz”* (9. vers). Ezzel a látomásbeli cselekménnyel kifejezésre jut az, hogy Isten Igéje a hívő ember számára mindennapi táplálék kell legyen. Itt azonban nem általánosságban van szó Isten Igéjéről, hanem a prófétai kinyilatkoztatás Igéjével szerzett tapasztalatra vonatkozik a kijelentés. Ez a tapasztalat először édes volt, azután pedig keserű lett.

János apostol azoknak a tapasztalatait éli át látomásában, akik 1840 és 1844 közötti időben Dániel könyvére irányították figyelmüket. Ez a látomásbeli tapasztalat a Miller Vilmos vezette amerikai adventvárók életében vált valósággá. Amikor a Dán. 8,14-ben adott 2300 éves prófécia alapján hirdették Jézus közeli visszajövetelét, akkor ez nagy örömet okozott nekik. Olyan édes volt szájukban ez

az üzenet, mint a méz. Amikor azonban Krisztus még sem jött el a várt időre, akkor igen keserűvé vált a várakozásuk. Akkor vált keserűvé, amikor meg kellett emésztelniük azt, hogy ez a prófécia nem Jézus visszajöveteléről beszél, hanem a Jézus főpapi szolgálatában történt változásról.

Ez a keserű csalódás nagyon sokaknál eredményezte azt, hogy szembefordultak az üzenettel. Akik azonban türelemmel kivárták a megemésztés folyamatát, azok hamarosan megértették csalódásuk okát, amely szerint az időmeghatározás jó volt ugyan, csak az eseményt illetően tévedtek. Jézus ugyanis nem a földet tisztítja meg, mint szent helyet, ahogyan gondolták a Biblia egyes kijelentéseinek összeillesztéséből. *„A Libánon ékessége hozzád jó, ciprus, platán, sudar cédrus, mind együtt szenthelyemnek megékesítésére, hogy lábaim helyét megdicsőítsem”* (Ésai. 60,13.). *„A menny nékem ülőszékem, a föld pedig az én lábaimnak zsámolya”* (Csel. 7,49.) Csak a csalódás után értették meg, hogy a *„szenthely”* megtisztítása nem a Föld megtisztítására vonatkozik, hanem a mennyei templomra, ez fog megtisztulni a Jézus vére által átruházott bűnöktől a vizsgálati ítélet részeként.

János azonban nem időzhetett el sokáig ennél a keserű tapasztalatnál, mert Jézus újabb szolgálatra és feladatra szólította fel: *„Ismét prófétálnod kell néked sok népek és nemzetek, és nyelvek és királyok felől”* (11. vers). Vagyis a kiábrándulás után is tartozik közölni a további üzeneteket. Nagy munkát kell még végeznie. Hirdetni kell azt az üzenetet, amely *„minden nemzetségnek, ágazatnak nyelvnék és népnek”* (14,6/b.) szól. Ez az üzenet a hármass angyal üzenet.

Amikor a hármass angyal üzenet teljesen világossá vált az adventhívők számára, akkor mind többen döbbenek rá, hogy ezt az üzenetet az egész világgal közölni kell. Ez a meggyőződés szülte a világ egyik legnagyobb missziómozgalmát, mert ezt a feladatot a sajátjuknak tekintették.